

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **M. H.**, zast. JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem v Domažlicích, nám. Míru 143 proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, Budějovická 1387/7, Praha 4, ve věci rozhodnutí Celního ředitelství Hradec Králové ze dne 8. 11. 2010, čj. 3526/2010-060100-21, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 2. 2012, čj. 30 Af 3/2011 - 48,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Celní úřad Náchod (dále též „celní úřad“) doměřil dodatečným platebním výměrem ze dne 10. 7. 2009, čj. 6225/09-126400-013 žalobci dovozní antidumpingové clo ve výši

958.401 Kč. Žalobce dovezl dne 26. 2. 2008 od firmy Trocon Co. Ltd. pozinkované ocelové lano, u kterého deklaroval jako zemi původu Koreu, avšak podle výsledků šetření bylo zboží vyrobeno v Číně. Celní úřad rozhodl 4. 12. 2009 o ověření neplatnosti vydaného rozhodnutí a 7. 12. 2009 vydal pod čj. 11466/09-126400-013 nový dodatečný platební výměr, kterým doměřil žalobci shodnou částku antidumpingového cla.

[2] Celní ředitelství Hradec Králové zamítlo odvolání žalobce proti v pořadí druhému dodatečnému platebnímu výměru rozhodnutím ze dne 8. 11. 2010, čj. 3526/2010-060100-21. Důkazem o tom, že zboží nemá původ v Koreji, ale v Číně, je zpráva Evropského úřadu proti podvodům (OLAF) ze dne 7. 5. 2009, čj. OF/2006/0397, která popisuje pohyb přepravních kontejnerů, ve kterých bylo zboží přepraveno (kontejnery č. HDMU 260123-4, HDMU 260125-5 a HDMU 260514-2). Číslo kontejnerů žalobce uvedl v jednotném správním dokladu. OLAF získal informace od zástupce lodní společnosti Hyundai Merchant Marine Co Ltd., podle kterých je zboží přepravené z Číny do Koreje totožným zbožím, které bylo následně přepraveno z Koreje do Společenství.

[3] O odvolání rozhodovalo Celní ředitelství Hradec Králové, které však bylo ke dni 31. 12. 2012 zrušeno zákonem č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky. Jeho právním nástupcem se dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 17/2012 Sb. ve spojení s § 69 s. ř. s. stalo Generální ředitelství cel.

II.I.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí celního ředitelství žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Namítl, že celní úřad nemohl v okamžiku vydání druhého dodatečného platebního výměru vědět, zda je vůči žalobci účinné rozhodnutí o ověření neplatnosti původního dodatečného platebního výměru. Nebylo tomu tak, a proto byl procesní postup celního úřadu nezákonný. Nový dodatečný platební výměr byl bezpochyby vydán dříve, než bylo pravomocně skončeno odvolací řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí o ověření neplatnosti předchozího platebního výměru. Celním orgánům vytkl, že pouze převzaly výsledky kontrolních zjištění provedených OLAF. V této věci nebylo uplatňováno preferenční zacházení a neprokázání původu zboží v Koreji by nemělo z hlediska sazby cla žádný dopad. Následná kontrola nebyla ukončena a celní orgán neučinil konečné zjištění, že byl původ zboží prokázán v Číně. Navíc explicitně uvedl, že nebudou provedena žádná opatření. Žalobce proto očekával, že nebudou přijata žádná opatření. Samotné sdělení OLAF nelze považovat za podklad ke spolehlivému zjištění o původu zboží. Žádné další podklady celní úřad neměl. Stanovisko OLAF navíc odkazuje na další přílohy v rozsahu 19 stran, ale tyto listiny nebyly součástí kontrolního spisu. Dosud rovněž nebylo prověřeno osvědčení o původu „Certificate of origin No. 013-08-0060514“, vydané příslušným orgánem v Koreji. Celní orgány nedaly žalobci možnost se vyjádřit k aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“).

II.II

[5] Krajský soud zamítl žalobu rozsudkem ze dne 29. 2. 2012, čj. 30 Af 3/2011 - 48. Shledal ne zcela procesně správným postup celního úřadu, pokud nevyčkal právní moci rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení o předchozím dodatečném platebním výměru. Rozhodnutí, o kterém bylo vydáno osvědčení o jeho neplatnosti podle § 32 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb. o správě daní a poplatků, však postrádá jednu ze základních náležitostí a

nelze jej za rozhodnutí vůbec považovat. Na takové rozhodnutí se hledí jako na neplatné od počátku a osvědčení o jeho neplatnosti nemá konstitutivní, ale deklaratorní účinky. Procesní pochybení proto nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Žalobce rovněž neuvedl, jaká jeho práva byla dotčena nesprávným postupem celního úřadu. V tomto případě nedošlo k několika procesním vadám, které by vedly k porušení práva na spravedlivý proces.

[6] Krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se již vyjádřil k pravomoci OLAF a k významu jím vydávaných zpráv. Zprávy OLAF jsou vypracovány s ohledem na procesní požadavky stanovené právními předpisy dotčeného členského státu. Představují přípustné důkazy za stejných podmínek jako úřední zprávy vypracované vnitrostátními správními kontrolory. Ze zprávy vyplývá, že OLAF kontaktoval zástupce lodní společnosti Hyundai Merchant Marine Co Ltd, aby získal informace o kontejnerech naloděných touto společností z Koreje do ES. Obdržel kopie konosamentů a historii pohybů včetně informace o tom, že předmětná ocelová lana nejsou původem z Koreje, ale z Číny a že osvědčení o původu mají být zamítnuta. Ze zprávy jednoznačně vyplývá, že byly splněny podmínky pro doměření antidumpingového cla. Celní orgány proto nepochybily, pokud považovaly informace ve zprávě OLAF za dostatečné pro dodatečné doměření cla. Ve vztahu k ostatním celním prohlášením, která byla rovněž součástí kontroly, kontrola dosud ukončena nebyla s tím, že celní orgány dosud neobdržely veškeré požadované informace. V protokolu sice byla uvedena nesprávná formulace, že „neuznáním preference vzniká povinnost vyměřit antidumpingové clo“, žalovaný však v rozhodnutí o odvolání vysvětlil tuto chybnou formulaci.

[7] Z protokolu o následné kontrole bylo zřejmé, že u obou jednotných správních dokladů vznikl dluh. Před vydáním dodatečného platebního výměru bylo žalobci navíc zasláno sdělení o zahájení řízení o doměření antidumpingového cla. Následné doměření proto nemohlo být pro něj překvapivé. V protokolu o ústním jednání ze dne 20. 7. 2009 se uvádí, že byl žalobce seznámen s obsahem kompletního spisového materiálu a neměl k němu žádné připomínky či námítky. Neobstojí proto námitka, že se žalobce nemohl seznámit s přílohami zprávy OLAF. Rovněž zmínil jejich existenci v doplnění odvolání.

[8] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že celní orgány neověřily ani předložené důkazy původu. Ověření nebylo třeba, neboť tento doklad měl k dispozici při místním šetření již OLAF a výslovně uvedl, že nemůže být uznán. Pokud jde o aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, aby mohl být tento článek aplikován, musely by být kumulativně splněny všechny čtyři v něm uvedené podmínky. K nezaúčtování cla však nedošlo v důsledku chyby celních orgánů. Nebylo třeba zjišťovat splnění dalších podmínek pro aplikaci tohoto ustanovení.

III.

[9] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností.

[10] Stěžovatel uvedl, že jako kasační důvody nadále uplatňuje i veškeré námítky uplatněné předtím ve správní žalobě, protože krajský soud se s nimi v některých případech vůbec nevypořádal a zatížil svoje rozhodnutí nepřezkoumatelností spočívající v nedostatku důvodů, nebo alespoň vadou mající za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Pokud se některými zabýval a přesto žalobu zamítl, je jeho rozhodnutí nesprávné a

nezákonné pro nesprávné právní posouzení a vady. Ty spočívají v tom, že skutková podstata, z níž celní orgány vycházely (původ zboží v Číně), nemá oporu ve spisech a při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před celními orgány takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost. Krajský soud měl zrušit žalobou napadené rozhodnutí pro tyto vady, což neučinil.

[11] Podrobně znovu uplatnil námitky týkající se konkurence rozhodnutí o ověření neplatnosti prvního dodatečného platebního výměru a následného dodatečného platebního výměru. Žalovanému vytkl, že se bez řádného důvodu odmítl v odvolacím řízení zabývat zjištěním a porovnáním okamžiku doručení obou rozhodnutí. Procesní postup celního úřadu byl zjevně nezákonný a takové podstatné porušení ustanovení o řízení mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel přiměřeně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2009, čj. 5 Afs 114/2008-76. Podstatné podle něj není to, kdy se dozvěděl o vydání nového dodatečného platebního výměru, ale to, že byl vydán ještě předtím, než byl předchozí výměr pravomocně odstraněn. Jestliže krajský soud postavil rozsudek na nedůvodnosti této žalobní námitky, je rozhodnutí soudu nesprávné a nezákonné. Nelze souhlasit s názorem krajského soudu, že procesní pochybení nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Stěžovatel nadále tvrdil, že byl zkrácen na právech, byť by mělo jít jen o právo na spravedlivý proces.

[12] Znovu zopakoval, že v celním řízení nebylo zjištěno a prokázáno, že původ zboží je v Číně, protože jen v takovém případě mohlo zboží podléhat antidumpingovému clu. Celní úřad v průběhu následné kontroly sdělil pouze to, co by se mělo stát, pokud by se zjistilo, že zboží pochází z Číny. Celní orgán nezjistil, že by zboží nemělo původ v Koreji, resp. že by byl prokázán původ v Číně. Je otázkou, proč celní úřad zahajoval vyměřovací řízení a nevyčkal skutečných závěrů následné kontroly. Jestliže byl nejprve v následné kontrole ujistěn, že nebudou přijímána žádná opatření na základě kontrolního zjištění, očekával, že tomu tak skutečně bude.

[13] Kontrolní protokol a podklady (sdělení OLAF a kopie dvou dokladů BILL OF LADING) neprokazují, že by předmětné zboží mělo původ v Číně a na základě těchto podkladů mu nelze vyměřovat antidumpingové clo. Názory krajského soudu k uplatněným námitkám považuje za nesprávné a rozhodnutí soudu za nezákonné zejména pro vady řízení. Stěžovatel neměl šanci se bránit stanovisku OLAF, protože neměl možnost se účastnit šetření OLAF. Celní orgány pak zcela odmítly provádět dokazování, jak vyžaduje zákon o správě daní a poplatků.

[14] Stěžovatel se rovněž ohradil proti názoru krajského soudu, že měl možnost se seznámit s přílohami stanoviska OLAF. Pokud se vyjadřoval k přílohám, vždy se jednalo o pouhé dva listy BILL OF LADING.

[15] Podle stěžovatele nelze mít za dostatečně prokázané, že zboží přepravené do Koreje z Číny je totožným zbožím, které bylo následně dovezeno z Koreje do Evropy. Zboží mohlo být vyrobeno v Koreji, dopraveno do Číny a poté zpět, např. z důvodu neuskutečnění zamýšlené obchodní operace. OLAF neměl k dispozici žádné podklady dokumentující pohyb kontejnerů před jejich odesláním z Číny. Celní orgány nekontaktovaly příjemce zboží, prodávajícího ani příslušné orgány v Koreji. Krajskému

soudu vytkl obdobný přístup, pokud považuje stanovisko OLAF za dogma, které je nezpochybnitelné.

[16] Stěžovatel nadále setrval na tom, že byly splněny podmínky pro aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu a nesouhlasil s názorem krajského soudu, že není splněna již první z podmínek předpokládaných tímto ustanovením. Připomněl, že s ním bylo dříve vedeno řízení o celním deliktu. Ten celní orgány spatřovaly v tom, že byly v jednotném správním dokladu uvedeny nesprávné údaje, na jejichž základě mu nebylo vyměřeno antidumpingové clo. Toto řízení bylo posléze zastaveno. Touto skutečností se krajský soud vůbec nezabýval.

IV.

[17] Žalovaný uvedl ve vyjádření ke kasační stížnosti, že se zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Ke kasačním námitkám se vyjádřil již v podané žalobě. Nepopírá, že při vydání v pořadí druhého dodatečného platebního výměru nevyčkal právní moci rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení o předchozím dodatečném platebním výměru, nicméně osvědčením o neplatnosti rozhodnutí se neodstraňují nedostatky rozhodnutí, nýbrž pouze se prohlásí jeho neplatnost. Žalovanému není zřejmé, v čem bylo porušeno právo stěžovatele na spravedlivý proces. Krajský soud správně konstatoval, že zpráva OLAF obsahovala dostatek relevantních skutečností a mohla být použita jako relevantní důkazní prostředek. OLAF zjistil, že docházelo k rozsáhlému obcházení antidumpingových cel a účelem bylo zakrýt čínský původ zboží. Při dovozech zboží docházelo pouze k výměnám průvodních dokladů. Celní orgány byly povinny neprodleně zaučtovat částku cla dlužnou ze zákona, neboť mohly tuto částku vypočítat a určit dlužníka. Pokud by tak celní orgány neprodleně neučinily, došlo by k výraznému narušení hospodářské soutěže pro dovozce, kteří správně uvedli původ zboží v Číně a zaplatili antidumpingová cla. Zpráva OLAF byla vypracována s ohledem na procesní požadavky celního řízení a představovala důkaz v tomto řízení za stejných podmínek jako jakákoli zpráva vydaná celními orgány. Nelze proto akceptovat názor stěžovatele, který přikládá této zprávě nižší důležitost.

V.

[18] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Ačkoli je kasační stížnost relativně obsáhlá, zdejšímu soudu nemohlo uniknout, že ve velké většině obsahuje argumenty mířící proti postupu celních orgánů. Tyto argumenty stěžovatel v nezměněné podobě uplatňoval již v celním řízení (viz např. vyjádření žalobce v kontrolním protokolu o provedení následné kontroly ze dne 20. 11. 2009) a poté v řízení před krajským soudem. Krajský soud rozsudek v této věci podrobně odůvodnil. Stěžovatel však mnohdy neupravil stížní argumentaci proti důvodům, o které opřel své rozhodnutí krajský soud, ale setrval v polemice se žalovaným o správnosti doměření antidumpingového cla. Výtky krajskému soudu zůstávají v rovině obecných výhrad kopírujících zákonné znění kasačních námitek v § 103 odst. 1 s. ř. s.

[21] Stížní bod musí zpravidla zahrnovat jak skutkové, tak právní důvody, pro něž stěžovatel považuje rozhodnutí soudu za nezákonné. Důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s. jsou však jen obecným vymezením, které musí stěžovatel v kasační stížnosti naplnit konkrétním a jedinečným obsahem, tedy vylíčit, k jakým konkrétním vadám došlo podle jeho názoru v řízení před správním orgánem či před soudem, jakými blíže určenými vadami trpí podle něj rozhodnutí soudu, v čem přesně spatřuje stěžovatel nesprávné posouzení právní otázky soudem apod. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 1 Azs 9/2006 - 41, www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 - 40, publikovaný pod č. 113/2004 Sb. NSS). Pouhý nesouhlas stěžovatele s vlastním hodnocením krajského soudu nemůže sám o sobě znamenat nezákonnost jeho rozhodnutí. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaném pod č. 835/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz, v němž mj. uvedl: *„Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.“* Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.).

[22] První kasační námitka mířila ke konkurenci rozhodnutí o ověření neplatnosti prvního dodatečného platebního výměru s druhým dodatečným platebním výměrem. Krajský soud připustil, že postup celního úřadu nebyl procesně zcela bezvadný, zdůraznil však, že smyslem § 32 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků je deklarovat neplatnost rozhodnutí, která nelze v důsledku závažných chyb za rozhodnutí vůbec považovat. Rovněž se domníval, že stěžovatel nebyl nijak zkrácen na svých právech. Právě poslední hledisko je dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu klíčové pro posouzení důvodnosti kasační námitky. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva a povinnosti, může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Nezbytným předpokladem úspěchu žaloby proti rozhodnutí správního orgánu je tedy zkrácení na veřejných subjektivních právech v důsledku vydaného rozhodnutí nebo porušení těchto práv v předcházejícím řízení. Takový následek je třeba v soudním řízení především tvrdit. V kasační stížnosti však stěžovatel neuvádí, jaká jeho veřejná subjektivní práva byla dotčena postupem celních orgánů. Omezuje se na strohý nesouhlas s názorem krajského soudu, na konstatování, že ke zkrácení na právech došlo, *„byť by mělo jít jen o právo na spravedlivý proces“*. Kasační námitka tak zůstává velmi obecná. Stěžovatel neuvedl, jaká procesní práva nemohl případně v důsledku nesprávného postupu celního úřadu uplatnit, popř. jak se negativně projevilo, že celní úřad nevyčkal právní moci. Ze správního spisu přitom vyplývá, že stěžovateli zůstalo zachováno oprávnění brojit proti oběma rozhodnutím, tohoto práva využil a obě odvolací řízení byla završena rozhodnutími, jimiž byla ukončena. Přiměřeně míře obecnosti kasační námitky lze proto stejně obecně konstatovat, že z obsahu správního spisu nevyplývají okolnosti svědčící zkrácení stěžovatele na jeho veřejných subjektivních právech a stěžovatel takové okolnosti v žalobě ani v kasační stížnosti netvrdil.

[23] Důvodnost kasační námitky nemůže založit ani odkaz na rozsudek zdejšího soudu ze dne 18. 12. 2009, čj. 5 Afs 114/2008-76. Jak správně připomenul krajský soud, v uvedené věci správce daně současně doručoval rozhodnutí o ověření neplatnosti platebního výměru, rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení proti původnímu platebnímu výměru a nový platební výměr. V důsledku současného doručení všech rozhodnutí vyvstala pochybnost, které odvolací důvody chtěl daňový subjekt nadále uplatňovat, zda pouze nově uvedené nebo zda trval i na původních námitkách proti prvnímu platebnímu výměru. Správce daně jej nevyzval k upřesnění podaného odvolání a právě v této neurčitosti bylo zdejším soudem posléze shledáno podstatné porušení práva na spravedlivý proces. V nyní souzené věci však k žádným takovým okolnostem nedošlo.

[24] Stěžovatel namítl, že protokol o následné kontrole nemá žádnou důkazní hodnotu, že následná kontrola nebyla ukončena a nebyly při ní učiněny žádné rozhodné závěry. Není příliš zřejmé, na podkladě jakých skutečností zastává stěžovatel tento názor. Není sporu, že v rámci kontroly byla stěžovateli předestřena zpráva OLAF, která je součástí správního spisu. Stěžovatel převzal dne 16. 6. 2009 kontrolní protokol, který obsahuje všechny rozhodné skutkové okolnosti, na podkladě kterých mu bylo následně doměřeno antidumpingové clo. To, že celní úřad neprodleně přistoupil k doměření cla, souvisí s lhůtami, ve kterých jsou celní orgány povinny zaúčtovat částku dlužného cla od okamžiku, kdy se o existenci dlužného cla dozví (čl. 219 celního kodexu). Fakt, že dílčí kontrolní zjištění byla vedle dalších osmi případů součástí kontrolního protokolu ze dne 20. 11. 2009, nemůže vést k závěru, že následná kontrola nebyla ukončena.

[25] Interpretace výsledků následné kontroly v tom smyslu, že bylo pouze konstatováno zjištění OLAF a uvedeno „*co by se mělo stát, kdyby se zjistilo, že zboží je původem v Číně*“, je značně zkreslující. Žalovaný i krajský soud podrobně vysvětlili, podle kterých právních ustanovení hodnotili zprávu OLAF jako kterýkoli jiný listinný důkaz. Doměření cla vyplývalo ze zjištěného skutkového stavu a nebylo jakousi hypotézou, u které teprve v případě jejího naplnění půjde o správný postup.

[26] Rovněž zmínka, že v dotčeném případě nebylo uplatňováno preferenční zacházení, je v řízení o kasační stížnosti nepřipadná. Již v rozhodnutí o odvolání bylo korigováno původní nepřesné vyjádření celního orgánu s tím, že je však bez vlivu na výslednou částku doměřeného cla. Na tuto korekci upozornil i krajský soud. Pokud je tato námitka nadále uplatněna v kasační stížnosti, svědčí to výše uvedeným výhradám zdejšího soudu ke struktuře kasační stížnosti.

[27] Stěžovatel namítl, že v kontrolním protokolu bylo chybně uvedeno u položky Opatření, která budou provedena na základě výsledku následné kontroly slovo „*bez*“ a že v důsledku toho byl v legitimním očekávání, že antidumpingové clo nebude doměřeno. I u této námitky chybí polemika s názorem krajského soudu, který je uveden na desáté straně rozsudku. Jde o mechanické setrvání na stanovisku, které stěžovatel zastával již v celním řízení. Z rozhodnutí o odvolání se však podává, že byť by šlo o nepřesné označení, nemohla tím být stěžovateli způsobena újma. Krajský soud správně připomněl, že následovalo oznámení o zahájení řízení o doměření cla, stěžovatel dostal příležitost se k věci vyjádřit a teprve poté mu bylo clo doměřeno. Rozhodně tedy nelze tvrdit, že by doměření cla bylo pro stěžovatele překvapivé a že by nepřesná zmínka v kontrolním protokolu jakkoli nepříznivě ovlivnila možnost stěžovatele uplatňovat svá práva.

[28] Stěžovatel namítl, že mohl nahlédnout pouze do dokumentů BILL OF LADING a ohradil se proti tvrzení krajského soudu, že měl možnost se seznámit s přílohami stanoviska OLAF. I v tomto zůstává kasační stížnost obecná. Krajský soud poukázal na to, že již ve zprávě OLAF se uvádí, že je k ní přikládán úplný soubor dokladů a v závěru desáté strany rozsudku poukazuje na doplnění odvolání, kde žalobce sám zmiňuje sdělení OLAF a jeho přílohy. Stěžovatel v kasační stížnosti pouze zcela obecně neguje tyto argumenty a nepředkládá vysvětlení, proč případně stanovisko krajského soudu neobstojí. Ze správního spisu navíc plyne, že jeho součástí není pouze stanovisko OLAF a listiny, které zmiňuje stěžovatel. Jsou k dispozici kopie faktur, nákladových listů i seznam „*movement history*“, který mapuje pohyb nákladních kontejnerů, časy tohoto pohybu i místo jejich určení. Neobstojí proto kasační námitka, že stěžovatel neměl možnost se seznámit s přílohami.

[29] Stěžovatel namítl, že jej OLAF nekontaktoval v rámci svého šetření jako příjemce zboží a nedal mu tak možnost se k věci vyjádřit. To však neznamená, že by stěžovatel nemohl v řízení o doměření cla relevantně uplatnit vlastní verzi skutkového stavu a přesvědčit o ní celní orgány. Především se podrobně vyjádřil ke kontrolním zjištěním uvedeným ve zprávě ze dne 20. 11. 2009. Námitky ke skutkovému stavu obsahuje i odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru. Zjišťování skutkového stavu neskončilo předložením zprávy OLAF. Dne 5. 6. 2009 bylo ve vztahu k předmětnému jednotnému správnímu dokladu kontrolováno účetnictví stěžovatele, konkrétně zaúčtování záloh, doplateků a kompenzace. Byl vyžádán a doložen kontrakt k tomuto dokladu, na rozdíl od jiných obchodních případů byl k dispozici. Celní orgán zajistil doklady k přepravě z Koreje do Hamburku, doklady o přepravě z Číny do Koreje žalobce nedohledal. Je tedy nepochybné, že celní orgány nesetřvaly pouze na zprávě OLAF, ale v celním řízení zjišťovaly i další rozhodné skutečnosti. Stěžovatel měl možnost uvést v řízení vlastní verzi skutkových okolností. To však neučinil a nečinil tak ani v žalobě a kasační stížnosti. Jeho námitky, že zboží mohlo být vyrobeno v Koreji, převezeno do Číny a následně vyvezeno zpět do Koreje, zůstávají v hypotetické rovině, stěžovatel neuvádí žádné konkrétní okolnosti, které by nasvědčovaly takovému pohybu zboží. Přitom stěžovatel měl mít v tomto směru nejvíce informací, včetně zdůvodnění smyslu a účelu tvrzených přesunů zboží. Ve věci nešlo o to zmapovat pohyb kontejnerů před realizací předmětného dovozu, ale získat potřebnou míru jistoty o původu zboží.

[30] K pravomoci OLAF a povaze jím vydávaných zpráv považuje zdejší soud za dostatečné poukázat ve shodě s krajským soudem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, čj. 1 Afs 48/2011 - 80, který obsahuje základní vymezení úpravy pravomoci OLAF, vyplývající v právních předpisech Společenství. Zdejší soud zdůraznil, že OLAF byl zřízen rozhodnutím Komise 1999/352/ES, ESUO, Euratom ze dne 28. dubna 1999 (Úř. věst. L 136, s. 20; Zvl. vyd. 01/03, s. 110) a jeho úkolem je podle čl. 2 odst. 2 tohoto rozhodnutí vykonávat „*pravomoci Komise, pokud jde o provádění vnějších správních vyšetřování za účelem posílení boje proti podvodům, korupci a veškeré jiné protiprávní činnosti poškozující finanční zájmy Společenství, jakož i proti jakýmkoli jiným činům nebo jednání hospodářských subjektů porušujícím předpisy Společenství*“. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999, ze dne 25. května 1999, o vyšetřování prováděném OLAF (Úř. věst. L 136, s. 1; Zvl. vyd. 01/03, s. 91) v čl. 3 – Vnější vyšetřování - stanoví, že OLAF „*vykonává pravomoc svěřenou Komisi nařízením (Euratom, ES) č. 2185/96 provádět kontroly*

a inspekce na místě v členských státech a v souladu s platnými dohodami o spolupráci ve třetích zemích“ a dále podle čl. 9 odst. 1 a 2 „po skončení vyšetřování vypracuje úřad pod vedením ředitele zprávu, která obsahuje především zjištěné skutečnosti, popřípadě finanční škody a závěry vyšetřování včetně doporučení ředitele úřadu k přijetí dalších opatření. Tyto zprávy jsou vypracovány s ohledem na procesní požadavky stanovené právními předpisy dotyčného členského státu. Takto vypracované zprávy představují stejným způsobem a za stejných podmínek jako úřední zprávy vypracované vnitrostátními správními kontrolory důkazy přípustné ve správním nebo soudním řízení členského státu, pokud je jejich použití nezbytné. Vztahují se na ně stejná pravidla hodnocení, jako tomu je u úředních zpráv vypracovaných vnitrostátními správními kontrolory, a mají stejnou hodnotu jako tyto zprávy.“

[31] Krajský soud nepovažoval zprávu OLAF za dogma, jak mu vytýká stěžovatel. Stěžovatel byl dostatečně včas v průběhu následné kontroly konfrontován se zjištěními OLAF a mohl na ně adekvátně reagovat. Pokud je přesvědčen, že dovážené zboží nemá svůj původ v Číně a nebyly proto splněny podmínky pro doměření antidumpingového cla, mohl celním orgánům předložit důkazy o tom, že skutkový stav je jiný, než k jakému dospěl OLAF.

[32] Stěžovatel poukazoval na rozhodnutí celního úřadu ze dne 22. 11. 2010, čj. 6455-3/10-126400-021-39/10, kterým bylo zastaveno řízení o celním deliktu stěžovatele. Stěžovateli bylo kladeno za vinu spáchání deliktu podle § 293 odst. 1 písm. d) zákona č. 13/1993 Sb. celního zákona. Podle tohoto zákona se přestupku dopustí fyzická osoba tím, že poruší některou z povinností stanovených přímo použitelným předpisem Evropské unie v oblasti celnictví pro propuštění zboží do navrhovaného režimu za použití zjednodušených postupů. Stěžovatel měl způsobit, že mu bylo zboží propuštěno na základě nepravých, pozměněných nebo padělaných dokladů resp. nesprávných nebo nepravdivých údajů. Přestože odůvodnění rozhodnutí o zastavení řízení není příliš podrobné, lze z něj zjistit, že stěžovatel vyplnil údaje do celního prohlášení podle dokladů, které měl k dispozici. Proto celní úřad zastavil řízení o celním deliktu. K naplnění skutkové podstaty přestupku bylo třeba v řízení prokázat zavinění stěžovatele při porušování povinností stanovených přímo použitelnými předpisy Společenství. Současně to však neznamená, že nebyly splněny podmínky pro doměření antidumpingového cla. Pokud stěžovatel uvádí, že řízení bylo zastaveno, protože „*takové skutečnosti nebyly v řízení o celním deliktu zjištěny a prokázány*“, je třeba tento názor korigovat tak, že šlo nikoli o skutečnosti rozhodné pro doměření antidumpingového cla, ale o skutečnosti rozhodné pro postih stěžovatele za celní delikt.

[33] Krajský soud se na jedenácté straně rozsudku věnoval rovněž tomu, zda v této věci nebyly splněny podmínky pro postup podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Dospěl k závěru, že nebyla splněna podmínka, podle které se dodatečné zaúčtování cla neprovede, pokud částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů. Hodnotil i CERTIFICATE OF ORIGIN s tím, že jej měl k dispozici již OLAF a nemůže být uznán jako doklad o skutečném původu zboží. Kasační námitka stěžovatele se však omezuje na pouhé vyjádření nesouhlasu s odůvodněním rozsudku krajského soudu v této části. Stěžovatel nepřináší případné argumenty o povaze tohoto dokumentu či pravomocech orgánu, který jej vydal nebo další argumenty, pro které názor krajského soudu neobstojí. Proto ani tato kasační námitka nemůže být důvodná.

[34] S poukazem na shora uvedené důvody neshledal Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, kasační stížnost proto zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[35] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.), soud náhradu těchto nákladů nepřiznal, neboť mu podle obsahu spisů žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. března 2013

JUDr. Jan Passer
předseda senátu